

בלדה לסכר ביננורי

אנגליה (המאה ה-xvii)

לפני שנים רבות, בטירה לא הרחק
מסכר הטחנה על נהר ביננורי
המופלא, חי מלך והיו לו שתי בנות.
וסר ויליאם, האציל מהסביבה,
התאהב בבת הבכורה, כבש את לבה
וחיזק את אהבתו בטבעת זהב
וכפפת משי.
אך כשפעם ראה את אחותה, הבת

הצעירה, בעלת שערות זהב ופנים
עדינים כמו פרחי דובדבן, לבו פנה

אליה ואת הבכורה

לא אהב יותר.

והאחות הבכורה

שנאה את הצעירה

על שלקחה ממנה

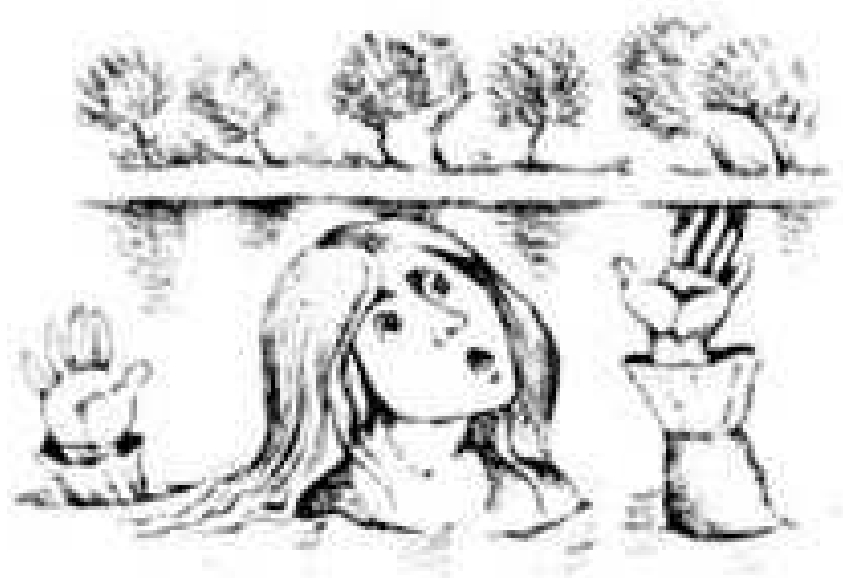
את אהבתו של סר

ויליאם ושנאתה גברה מיום ליום.

והיא תכננה והחליטה איך להיפטר

מאחותה.

קראה הצעירה כשהמים נשאו אותה
מהסלע "אתן לך מחצית מכל מה
שיש לי כעת ושיהיה לי בעתיד!"
"לא אחותי, לא אושיט לך את ידי!
תמותי וכל מה שיש לך יהיה שלי!
אתבייש להציל אותך, כי גנבת ממני

וכך, בוקר שקט אחד, אמרה האחות
הבכורה לצעירה:
"בואי ונראה איך מעמיסים את
הספינה של אבא שלנו!"
והן הלכו לחוף הנהר ביננורי יד ביד.
הצעירה עלתה על סלע גדול, כדי
לראות טוב יותר את הספינה, ואז
הבכורה תפסה אותה במותניה בשתי
הידיים ודחפה לתוך מי זעף של
הנהר ביננורי.
"הו אחותי, תושיטי לי את ידך!"

"לא אציל אותך לא ביד ולא בכפפה!

תטבעי במי הנהר ביננורי, וויליאם

היקר יהיה שוב לאהובי!"

והיא חזרה לטירה המלכותית.

והזרם נשאה את הנסיכה הצעירה

הלאה והלאה והיא פעם עלתה מעל

פני המים ופעם שקעה בעומק, עד

שבסוף הנהר הביא אותה לקרבת

סכר הטחנה. ובאותו הזמן בת הטוחן

הכינה ארוחה ונחוצים היו לה מים.

היא ניגשה לנהר, ראתה משהו

את אהובי!"

"אחותי, אחותי! תושיטי לי לפחות את

כפפת המשי, אז אחזיר לך את

וויליאם!" קראה הנסיכה כשהזרם

משך אותה הלאה והלאה.

"תטבעי!" ענתה הנסיכה הנקמנית

את גזרתה הדקה, שולי הזהב בקצה
בגדיה הלבנים כיסו את רגליה
העדינות.
אך היא לא נשמה, לא נשמה..
ובזמן שהנסיכה היפה שכבה על

שהתקרב אל הסכר וקראה:
"אבא! אבא! סגור מהר את מצערת
הסכר! משהו לבן נישא במים, אולי
ברבור לבן או בתולת ים."
הטוחן רץ לסכר ועצר את גלגלי
הטחנה הענקיים. ואחר כך יחד עם
בתו הוציאו את הנסיכה מהמים
והניחו אותה על החוף.
בהירה ויפהפה נראתה כששכבה על
הארץ. פנינים ואבני חן קישטו את
תלתלי זהב שלה, חגורת זהב הקיפה

החוף עבר ליד סכר הטחנה בינורי
איש זר - אמן-נגן מפורסם. הוא ראה
את פניה היפים ומאותו הרגע לא יכול
היה לשכוח אותה. הוא עוד נדד
הרבה בעולם, אך פניה כל הזמן
עמדו לפני עיניו.

עברו הרבה, הרבה שנים עד שהאמן
חזר לסביבת הסכר בינורי. הנסיכה
כבר מזמן ישנה שנת נצח והוא מצא
רק את עצמותיה ואת תלתליה
הזהובים. והוא עשה מהם נבל ועלה
אתו לתל שעמד מעל סכר בינורי,
והלך לטירה בה חי המלך-אבא.
באותו ערב התאספו באולם הגדול
המלך והמלכה, הבת והבן שלהם, סר
ויליאם וכל אנשי החצר, לשמוע את
נגינתו של האמן המפורסם. ותחילה

האמן שר, כשהוא מניע את אצבעותיו
על מיתרי הנבל הישן שלו, וכולם
צהלו ושמחו או בכו והתאבלו, עלפי
רצונו.

אך לפני שבא לשיר הניח את הנבל
שעשה באותו יום על האבנים בחדר
הכניסה. ופתאום הנבל התחיל לשיר
מעצמו בקול שקט ובהיר. והאמן

השתתק וכולם עצרו את נשמתם.
וזה מה ששר הנבל:

"הו, שם יושב אבא שלי, המלך.

"בינורי הו בינורי

"ואתו יושבת המלכה אמא

"קרוב לסכר בינורי המופלא.

"והאח שלי עומד כאן

"בינורי הו בינורי

"ולידו ויליאם שלי נאמן- בוגדני

"קרוב לסכר בינורי המופלא.

**"והנה אחותי שהטביעה אותי
ליד הסכר ביננורי המופלא.**

ומיתרי הנבל נקרעו והנבל השתתק
לעולם, לעולם..

התפלאו כולם באולם ואז האמן הזקן

סיפר איך פעם ראה על החוף את
הנסיכה המתה, שטבעה סמוך לסכר
ביננורי המופלא, ואיך מעצמותיה
ותלתליה עשה את הנבל.
ואז הנבל שר שוב בקול חזק ובהיר: